

ΜΙΧΑΛΑΓΓΕΛΟΥ ΜΠΟΝΑΡΟΤΗ : ΣΟΝΕΤΤΟ.

Μὲ τὰ μάτια σου ἔν' ὠραῖο φῶς κυττάω,
 Ποῦ δὲ μποροῦν νὰ εἰδοῦνε τὰ τυφλά μου,
 Μὲ τὰ πόδια σου ἐγὼ φορτίο κρατάω,
 Ποῦ δὲν τὸ συνειθοῦν τ' ἀδύνατά μου,
 Μὲ τ' ἄφτερα φτερούγια σου πετῶ,
 Μὲ πάει ὁ νοῦς σου στὰ οὐράνια ἀπὸ χάμου,
 Στὴ δική σου προτίμηση λιγά,
 Στὸν ἥλιο κρυνῶ, στὴ χιονιὰ εἶν' ἡ στιά μου.
 Στὴ θέλησή σου στέκει ἡ θέλησή μου,
 Γίνονται στὴν καρδιά σου οἱ στοχασμοί μου,
 Ἡ ὁμιλία μου ἀπ' τὸ πνέμα σου πηγάζει.
 Κι' ὅπως φεγγάρι στὸν ἑαφτό του ὁμοιάζει,
 Τὸ βλέμμα μου δὲν ξέρει νὰ διακρίνει,
 Στὸν Οὐρανό, παρ' ὅ,τι ὁ ἥλιος τοῦ δίνει.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ : ΣΤΗ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ.

Μὲς τὰ τραγούδια ὀχτιὰ κ' ἐσὺ θὰ βρεῖς αἰώνια ζήση,
 Ποῦ ἐνῶ κυλάει σὲ χαιρετάει ὁ Ἄρνος καὶ τὴ χώρα
 Σὲ δυὸ χωρίζει ἐκείνηνε, ποῦ συμμαζέβει ὡς τώρα
 Τῆς δόξας τῆς Λατινικῆς τὸν ἴσκιό πάχει σβύσει.
 Καὶ τότε ἀπ' τὸ γαφύρι σου στὴν ταραγμένη κοίτη,
 Ἡ Γυβελίνια ἐμίγανε κ' ἡ Παπικὴ μανία
 Πλήθια αἵματα, ὅθες σήμερα ἐκεῖ τὴν κατοικία
 Δεῖχτονε μὲ τὸ δάχτυλο τοῦ ἀνήμερου Προφήτη.
 Γιὰ μὲ ἀκριβή, καλὸτυχη καὶ δοξαστὴ θὰ μοῦσαι,
 Ὅχτιὰ, ποῦ ἀνάλαφρα συχνὰ τὰ πόδια της κινούσε
 Ἐκείνη ποῦ, στὸ βάδισμα σωστὴ θεά, σὲ μένα,
 Τὰ βλέμματά της ἔστρεφε τὰ τρισσαφτυχισμένα,
 Ἐνῶ γροικοῦσα ἀπ' τὴ χρυσὴ τὴν κόμη τὴ λυμένη,
 Ἀμβρόσιες οἱ ἀγέρηδες νὰ πνένε ἐρωτεμένοι.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ : ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΡΩΜΕΝΗ.

Σ' ἀβέβαιον ὕπνο δλάκερες τὶς μακρυνὲς ἡμέρες
 Περνάω θρηνώντας, μὰ ἡ θολὴ νυχτιὰ σὰν τοὺς ἀστέρες
 Καὶ τὴ σελήνη προσκαλεῖ στὸν οὐρανὸ κατόπι,
 Καὶ κρύος ἀγέρας μὲ βουβδὸ σκεπάζεται ἰσκιόκοπι,
 Κι' ὁ κάμπος πὺδ δρυμώνεται καὶ πέρνει πὺδ ἐρημία,
 Σιγὰ-σιγὰ πλανόμενος, ἐτότες, μία πρὸς μία
 Ὅσες στὰ στήθια ἔχει πληγὲς ἀπὸ τὴ φταίστρα λάβω
 Τὴ Μοῖρα, κ' ἀπ' τὸν Ἔρωτα κ' ἀπὸ τὸν Κόσμο ψάβω
 Κατάκοπος τὴ μιά ἀκουμπῶ σὲ πέφρω καὶ τὴν ἄλλη
 Γυρτός, τὸ κῆμα ὅπου βογγᾷ καὶ σκάζει στ' ἀκρογιάλι,
 Μὲ τὶς ἀπαντοχῆς μου ἐγὼ μιῶ, παραλογιάω.
 Ὅμως γιὰ σὲ τοὺς θραφεροὺς θυμοὺς συχνὰ ξεχνάω,
 Γυναῖκα, καὶ τὴ μοῖρα μου κ' ὅλο θρηνώω γιὰ σένα
 Φῶς τῶν ματιῶν μου, τίχα ποιὸς σ' ἀπόκρυψε ἀπὸ μένα ;